

ESIMENE VAATUS

ESIMENE STSEEN

Mac Cooperi magamistuba

Wattersoni helidest tekib rütm. Autosignaali tuutumamine, jalgrattakella kõll, teetööde mütsatused. Biit aina kasvab, luues tausta MAC COOPERI ärkamisele. Ta kargab voodist välja, tõmbab kardinad eest, samal ajal kui päikesevalgus langeb prožektorina ta näole ja aknaplekile maandub sinilind. Mac laulab tänavale ...

„Sul laulan, Watterson“

(viis: „Sul laulan, Baltimore“^{es} muusikalist

„Juukselakk“)

Sul laulan, Watterson!

Iga päev kaasa rõõmu toob,

iga öö on kui unistus,

lastel plaanidest joovastus.

.....

* Originaalpealkiri: „Good Morning Baltimore“. – *Siin ja edaspidi tõlkija märkus.*

Hommikust, Watterson!
Ja mis iganes elu mul toob,
kui kaugele ka viib mu tee,
Watterson – kodu see.

„Mac Fleetwood Cooper! Ma loodan väga, et oled juba duši all!“

Vajutan ema vanas iPhone’is äratuseks pandud muusika kinni ja teen oma vägevale esinemisele järsu lõpu. Ema lendab mu magamistoa uksest sisse, aga ta pole siin kohe kindlasti selleks, et mulle seistes aplodeerida.

„Pessu! Kohe!“ karjub ta, sõdades oma haardes oleva pahupidi T-särgiga.

„Emaaaaa!“ kisan ma. „Mis sai koputamisest?“

Ta pomiseb mulle vastuse läbi kanga, tõmmates endale särki üle sassis juuste selga: „Ma hakkam koputama siis, kui sina hakkad duši alla jõudma enne, kui kõik teised lapsed on juba esimeses tunnis.“

Ta sikutab oma luitunud Fleetwood Maci T-särgi alumist serva ja püüab oma juukseid siluda. Juukseharjast oleks ehk rohkem kasu, aga tema silmis on pilk, mis ütleb,

et ta on viimase piirini viidud, nii et ma ei hakka seda ettepanekut tegema.

„Noh?“ küsib ta, põrnitsedes mind nii, et tean: üks vale liigutus ja ma pean terve igaviku Steviet hoidma. Vaatan tema „vormiriietust“, nagu ma seda nimetan. Ema garderoob on justkui Bart Simpsonil, ainult et siniste lühikeste pükste ja punaste T-särkide hunnikute asemel on seal rokkbändide luitunud T-särgid ja lõhkised teksad (mille eest ta on suisa maksnud – lõhki rebitud kohtade eest, ma mõtlen).

Ema haarab endal mõlemalt poolt pead juustest kinni. „Vannun Gwen Stefani nimel, ma loen kolmeni, ja kui sa pole selleks ajaks duši alla jõudnud, Mac, siis ma ...“

Ma ei oota lause lõppu ära. Põikan tast mööda ja sööstan vannituppa, visates riideid käigu pealt põrandale. Stevie istub aluspükstes keset koridori ja mängib legodega. Ma hüppan tast üle, karjudes: „Stevie, KUMMARDA!“

„Kummarda, kummarda, mis siis muud, kui kummarda!“ laulab ta ega kummarda vähimalgi määral, aga ma hüppan vabalt üle ta pea. Olen neljakümne viie sekundiga duši all ja Hommikuse Ema raevust pääsenud.

Hommikune Ema ei ole mu päris ema. Ta on mingisugune koletis, kes ilmub välja sellepärast, et ta lõpetab töö kell kaks öösel ning peab enne kella poolt üheksat kaks poissi valmis seadma ja uksest välja saatma. Mu päris ema on üsna lahe ja rahulik, isegi kannatlik. Hommikune Ema pole *üldse* selline. Hommikuse Emaga ei tasu jamada.

Kallutan pea kuklasse ja soe vesi trummeldab mu laubal rütmi. Ma ei saa siia liiga kauaks jääda, aga kui ma juuste pesemise vahele jätan, on mul aega üheks lauluks. Haaran ema seljapesuharja ja lappan mõttes laulikut. Jään pidama laulu „Lastest“ juurde muusikalist „Oliver!“ ja panen pähe kujutletava torukübara. Tõstan seljapesuharja suu juurde ja lõugan võimalikult hea kokni aktsendiga laulda, vannitoa ventilaator ja pahisev vesi mu laulu summutamas.

Jõuan vaevu esimese refräänini, kui Hommikune Ema hakkab jälle mu peale kisama, nii et panen oma mikrofonharja käest ja pesen end lõpuni.

„Ma ei peaks sul enam hommikuti järel käima, Mac,“ ütleb ema, kui ma kööki lähen. „Sa lähed järgmisel aastal põhikooli. Põhikooli! Sa võiksid end vähemalt õigeks ajaks valmis saada.“

„Saada jah. Saada nad kuu peale!“ hõikab Stevie. Ema pistab ta ette kausi lötsiks läinud maisihelvestega.

Panen endal ise kausi täis ja ema peab hommikusöögisõda Steviega, kes on täiesti võimeline ise sööma, aga kelle jaoks on see ühtlasi jube igav tegevus. Järgmisel aastal lähen ma seitsmendasse klassi. Minusse poeb hirm. Tahan mõelda, et see on nagu „Keskkoolimuusikalis“. Me kõik oleme ilusas punavalges vormiriietuses ja laulame „Me oleme siin koos“*, aga ma pakun, et reaalsus pole üldse nii

.....

* Originaalpealkiri: „We’re All In This Together“.

meeleolukas. Kohaliku kooli värvid on muidugi pruun ja kollane ka, ja no see on lihtsalt rõve.

„On sul täna bändiproov?“ küsib ema. Ta vaatab kissitades Steviet, kes püüab maisihelbeid täis lusikat vasaku käega suhu saada. Stevie on paremakäeline, aga talle meeldivad väljakutsed.

Ta kukub selles haledalt läbi ja lötsid maisihelbed lendavad emale näkku. „Stevie Nick Cooper!“ karjub ta. Kui meil on jama majas, meeldib emale kasutada meie täisnimesid. Mina sain nime bändi Fleetwood Maci ja Stevie nende laulja Stevie Nicksi järgi. Ema meelest on see üsna vaimukas. Minu meelest on see pisut piinlik. Ja on natuke kurb, et me ei saanud isegi päris oma nimesid – meie omad on lihtsalt kelleltki teiselt laenatud. Kui te pole juba T-särkide ja meie nimede järgi seda ära arvanud, siis ema on suur rokkbändide fänn. Kohe VÄGA suur. Ja Fleetwood Mac on läbi aegade parim rokkbänd – ema sõnul, mitte minu.

„Jah, mul on proov pärast kooli.“ Valan oma maisihelvestele piima ja ootan, et need läheksid pehmeks.

„Koolikell. Kill-köll!“ hüüab Stevie, ajades oma vasaku käega jälle lusikatäie maisihelbeid ja piima maha. Pool neist lendab emale juustesse ja teine pool tilgub Stevie paljastele jalgadele. Märkan, et ema ei pea *talle* loengut teemal „sa lähed järgmisel aastal eelkooli, nii et sa võiksid vähemalt pükse kanda“.

Ema viskab Steviele lapi. „Mina annan alla!“ ütleb ta, nokkides oma juustest lötse maisihelbeid. Ta näitab näpuga minu poole, natuke maisihelbelõga sõrme otsas rippumas. „Käsi oma vennal süüa nagu normaalne laps.“

„Kuule,“ sõnan ma Stevie kõrvale istudes. „Proovime parema käega, AGA me peame ära sööma ühe lusikataie iga kaheksa löögi järel.“ Võtan taskust telefoni ja otsin üles Stevie laulude kausta. Kõlarist hakkab mängima Tones and I.

„„Dance Monkey“!“ nurrub Stevie.

„Just nii,“ lausun ma. „Aga ainult siis, kui sa oma hommikusööki sööd. *Õige* käega!“

Steve nihutab end toolil tahapoole, võtab lusika kätte ja sööb minuga ühes rütmis. Üks lusikatais iga kaheksa löögi järel, samal ajal kui Tones palub meil talle tantsida.

„Ma ei tea, miks talle see laul nii väga meeldib,“ ütleb ema meile kiiruga lõunasööke kokku pannes. „Ma olen proovinud kõiki *väga* häid bände, aga need lihtsalt ei mõju nii.“

Steviel on juba peaaegu pooled maisihelbed söödud, kui ta laua äärest eemale tõmbub ja muusika rütmis mälub. Ma juhin ema tähelepanu sellele. „Ma ei saa aru, miks sa selle vastu võitled. Kui see talle meeldib ja ta sind toiduga ei loobi, siis miks mitte lasta tal seda kuulata?“

Ema kehitab õlgu. „Ma tean, aga ma tahan lihtsalt, et ta hindaks PÄRIS muusikat.“

Emal on väga piiratud arusaam „päris“ muusikast. See on nagu rokipüramiid. Kõige tipus on Fleetwood Mac, milleni ei küüni mitte ükski teine bänd muusika ajaloos, ja selle all on kõik tema üheksakümnendate lemmikud: No Doubt, Alanis Morissette, The Cranberries. Kõik, mis pole rokk, on vastuvõetamatu. Nii et kui ta juba ei kiida heaks Stevie *indie*-popiarmastust, peaks olema selge, miks mina oma Broadway laule ainult duši all esitan.

„Ta on viiene, ema! Eelmisel nädalal oli ta lemmiklaul „Baby Shark“. Mina tema muusikaeelistuste pärast veel nii väga ei muretseks.“ Songin hommikusöögihelbeid edasi.

Sai libiseb mööda köögikappi ja ema laksab sellele liiga palju maapähklivõid. „Mitte kunagi pole liiga vara vaadata, et ta oleks ikka õigel teel. Tal on väga hea rütmitunnetus, kas tead. Ma arvan, et temast saab trummar. Uurisin juba tundide kohta.“

See ei üllata mind üldse. Ema pani mind kitarritundidesse, kui olin alles neli, nii et Steviet peab ta ilmselt aeglasemaks alustajaks.

Emal paneb saiad kokku ja pakib üsna rohmaka välimusega võikud toidukilesse. „Mul hakkab täna töö kell viis, nii et proua Moshie tuleb siia neljast.“ Ta viskab lömmis võileivad meie lõunasöögikarpidesse, paneb kõige peale tüki puuvilja ja lükkab karbid kapiotsale. „Tahad, et ma viskan Stevie ära, või viid ta ise?“

„Ma viin ta ise.“ Koristan Stevie tühja kausi ära, kui ta end toolilt maha libistab. Peatan venna, enne kui too minema keksib. „*Kui* sa enne järgmise laulu lõppu end valmis saad.“

„Mis laul see on?“ küsib Stevie, hoides vastust oodates hinge kinni.

Algab järgmine lugu tema kaustast: Tones and I „The Kids Are Coming“.

Naeratan talle laialt. „Sinu lemmik!“

Stevie paneb mulle käed põskedele ja pigistab neid kokku. „Sinu lemmikvend ma olen!“ hüüab ta ning sööstab magamistuppa end riidesse panema. Viimasel ajal on tal kombeks võtta sinu viimane sõna ja teha sellest uus lause. See on tõsiselt tüütu ja jube armas. Aga just selline Stevie ongi.

„See on ilmselt „jah“!“ hüüan talle järele.

Jõuan kooliasjad kokku panna veel enne, kui Stevie tagasi tuleb, ja võtan tal siis käest kinni. Ema musitab meid mõlemaid üle terve näo ja saadab meid uksele. „Vaata, et sa pärast proovi otse koju tuled, Mac. Ma toon Stevie ise ära.“

Peatun koridoris. „Tegelikult, mamps, ma pidin kooli mingi päikesesüsteemi meisterdama ja ma pole veel isegi alustanud. Äkki ma võiksin preili Foxilt küsida, kas ma tohin bändiproovi vahele jätta ja hoopis sellega tegeleda?“

Ema vaatab mind sellise näoga, nagu ma oleksin küsinud, kas ma võin Stevie teise ringi poes maha müüa.

„Bändiproovi vahele jätta?“ Ta tõstab Steviel koti õlgadele. „Kindlasti mitte. Ära muretse, ma ajan selle päikese-süsteemi asja korda.“

„Mamps! See on MINU kodune ülesanne. Sa ei saa seda minu eest teha.“

Ta pööritab silmi. „Bändiproovist on su roki karjäärile rohkem kasu kui mõne vahtplastist kera värvimisest.“

„Mamps!“

„Okei, hea küll. Mine proovi ja siis ma *aitan* sind selle projektiga. Kui me seda õigeks ajaks valmis ei saa, siis ma räägin härra Deeryga. Küll ta mõistab, et sa ei saa preili Foxi ega ülejäänud bändikaaslasti alt vedada. Sul on kohustused.“

Viskan samuti koti üle õla. „Härra D peab ilmselt ka koolitöid kohustuseks, mamps.“

„Haa-haa,“ sõnab ema sarkastiliselt, lükates meid uksest välja. „Võta asja nii: kas sa tahad astronautiks saada?“

„Ei.“

„Täpselt! Sa tahad saada rokitäheks ja rokitähed peavad oma muusikat kõige tähtsamaks pidama. Mine nüüd kooli ja ole tubli.“

„Tubli töö!“ hüüab Stevie hüvastijätuks lehvitades.

Emä paneb ukse meie taga kinni.

Sulgen hetkeks silmad ja harjutan musttuhandendat korda peas neid sõnu: *Ma ei taha ka rokitäheks saada, mamps.* Huvitav, kuidas need sõnad valjusti välja öelduna kõlaksid?

„Lähme,“ ütleb Stevie mind käest sikutades. „Ma tahan lasteaeda jõuda.“

„Seda ei ütle küll ükski laps,“ pomisen endamisi ja lasen tal end mööda tänavat edasi vedada.

„Tahad minna Howard Streeti kaudu või läbi Brennani pargi?“ küsin ma.

„Pargi auto ära. Läbi Brennani pargi.“

„Teeme nii.“

„Niikuinii.“ Ta naeratab mulle, kui läheme üle tee ja astume murule.

Legomajast mööda ja raekoja poole tõtates liiguvad Stevie pisikesed jalad kaks korda kiiremini, et minuga sammu pidada. Piilun legomaja ühest aknast sisse, kuid ei näe märkigi Kathyst ega tema tuhkrust, Härra Sirtsust. Nad alustasid vist päeva varakult.

Stevie sikutab mind käest. „Kas sa teeksid seda tangot, Mac?“

„Jälle?“

„Paluuuuuuuun paluuuuuuuun!“ anub Stevie.

Ta tahab kuulda „Vangla tangot“* muusikalist „Chicago“. Ma teen sellest oma versiooni Stevie valitud sõnade ja helidega.

„Hea küll, mis sõnu sa tahad?“

Ta vaatab ringi ja osutab koerakakale maas. „Junn!“

.....
* Originaalpealkiri: „Cell Block Tango“.

Selle peale kohe peab naerma. „Okei. Edasi?“

Ta märkab lähedalasuva tiigi juures parte. „Prääks! Ja mulks.“

„Head valikud. Nüüd on meil vaja kahetaktulist sõna ja paari pikemat.“

„Ahaa. Makaron. Ja ...“

Üks naine tõttab meist mööda, värvides mobiiltelefoni kaamerasse vaadates huuli. „Huulepulk!“ laulab Stevie.

Ma naeran. „Need sõnad on suurepärsed, Stevie. Sa oled selles päris osavaks muutunud. Mina alustan, siis lööd sina kaasa ja aitad mind, eks?“

„Eks ta ole, eks ma öelnud.“

Patsutan käega vastu oma reit, et meile rütmi lüüa.

Junn. Prääks. Mulks. Ahaa. Makaron. Huulepulk.

Steve liitub minuga.

Junn. Prääks. Mulks. Ahaa. Makaron. Huulepulk.

Samal ajal kui mina mõtlen välja salmi, Stevie jätkab.

Nad jooksmas peavad,
nad jooksmas peavad,
nad jooksmas peaksid kõigest väest.

Vaid samme seavad,
sõnu ritta veavad,
sust jooksen kiiremini üle mäest!

Lasen Steviel käest lahti ja jooksen läbi pargi.

„See pole aus! Sa alustasid varem!“ kisab ta mulle järele joostes.

Tal on õigus. See pole aus. Aga see on AINUS viis, kuidas ma õigeks ajaks kooli jõuan, ja mul pole tõesti vaja jälle hiljaks jääda.

„Kiiremini!“ hüüan üle õla. „Kes viimasena jõuab, teeb proua Moshiele jalamassaaži.“

See on julm, ma tean, aga mõnikord peab suur vend tegema seda, mida üks suur vend peab tegema. Ja *see* suur vend peab õigeks ajaks kooli jõudma.